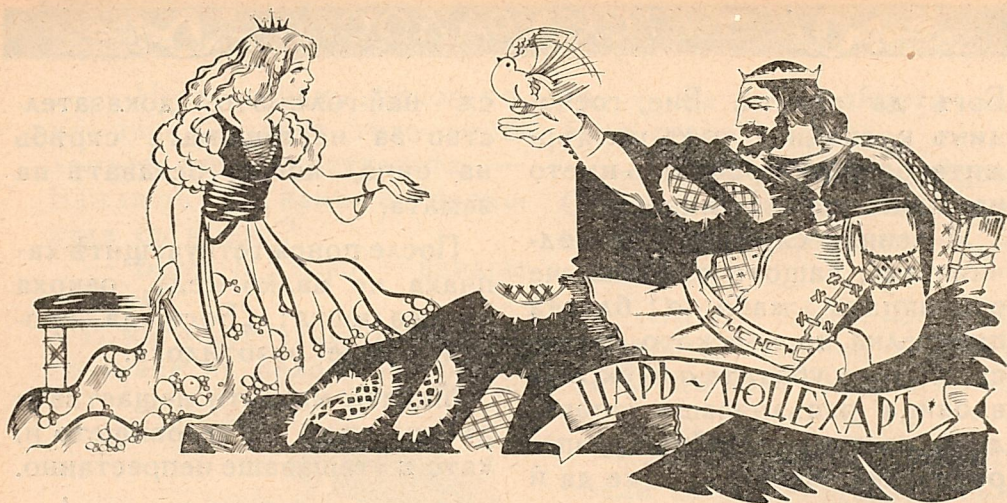

Нѣкога царувалъ царь,
казвали го Люцехарь.
Самъ съсь свойта малка щерка
— хубавица Златоперка —
си живѣлъ на свѣта
кроткиятъ добъръ баща.
Ималъ той дворци богати,
всичко свѣтло въвъ злато.
Ималъ и голѣмъ чифликъ,
съ много крави, черенъ бикъ,
съ гълъби, овце, прасета,
съ патици и съсь козлета.
Ималъ питомни орли,
кошери съ безброй пчели.
Но намѣсило се злото
и надвило на доброто:
въ царството на царя младъ
появилъ се страшенъ гладъ.
Изморилъ той много люде,
другипѣкъ — далечъ прокудилъ,
Не упадналъ Люцехарь,
младѣятъ и щедъръ царь.
Царството навредъ пребро-
дилъ,
всички кѣтища обходилъ.
— Богъ ми даде всичко, знамъ,

иска си го, ще го дамъ —
рекълъ, почналъ да раздава,
гладнитѣ да утешава
съ дрехи, съ ядене, съ пари,
та глада да усмири.
Но се болести явили,
царството му застрашили —
царството на Люцехарь,
благиятъ и мждъръ царь.

Той се хваналъ за главата,
укорявалъ съ гнѣвъ сѣдбата,
че му праща въ тия дни
тежки, страшни изпитни.
Неговата скѣпа щерка —
хубавица Златоперка —
имала добро сърдце.
Съсь усмихнато лице
тя спохождала кѣщята
да понавести децата,
трѣшнати отъ болесъ зла
върху тѣхнитѣ легла.
Но и тя се заразила,
тежка болесъ я сломила.
И въ единъ печаленъ мигъ
тя надала смъртенъ викъ:
„Татко мой, прости, прощавай,